

2011. február 22. - **A verbális polgárháború újabb ütközetének lehattunk tanúi, amikor a Jobbik elnöke hiányolta a miniszterelnök parlamenti beszámolójából a súlyos népesedési kérdés és a közbiztonság említését.**

Egyik mondatában úgy fogalmazott, hogy miközben a magyar egyre veszesebben fogy, a cigány népesség indokolatlanul túlszaporodik. A miniszterelnök viszonzválaszában arra hívta fel a figyelmet, hogy a keresztény gondolkodás nem ismeri az indokolatlan élet fogalmát, mert spirituális talapzatának döntő eleme éppen az élet szentségének elismerése és védelme.

Mivel a kérdés az emberi létezés legmélyebb rétegeit érinti, és a legsúlyosabb erkölcsi dilemmák egyikére irányítja rá a figyelmet, ezért különösen sajnálatos, hogy abban a tér-időben jött elő, amelyben a felelős, nyugodt és tárgyyszerű vita esélye lényegében nullának mondható. Elmélázhatnánk persze, hogy miért pont a felelős párbeszéd szentélye, a parlament az, ahol fel sem merül az „elbeszélhetőség és megbeszélhetőség” lehetősége. Hogy miért roncsolódott ennyire szét a magyar közbeszédtér, és hogy van-e bármilyen esély a valaha is bekövetkező rekonstrukciójára. Ám ehelyett inkább az eredeti témát próbáljuk kicsit részletesebben szemügyre venni.

A kérdés erkölcsi szerkezetének dilemmái nem abból adódnak, hogy bárki kétségbe vonná az élet szentségét. Minden emberi kultúra legmélyebb erkölcsi parancsainak egyike az élet védelme... Sed non est pax! – De nincs béke! Az ember tehát ezt elvben elismeri, ám a társadalmak története mégis az iszonyú erőszak és a szadista kínszakszörnyűségek története is. A szép elvek és a pusztító gyakorlat között feszülő ellentmondás, ahogy szinte az emberi világ minden elemében, itt is jelen van. És ha itt is jelen van, akkor vennünk kellene a bátorságot annak belátásához, hogy az utódnemzedék gyermekáldásából horrorisztikus „gyermekátok” is válhat. A világ számos pontján sok százmillió ember él olyan lelki, erkölcsi, szellemi, fizikai és anyagi viszonyok között, hogy az ott világra jövő új élet sorsa már fogantatása pillanatában megpecsételődik. Mert ahová születik, ott már nyoma sincs a befogadó és szeretetteljes családnak, csak valami önpusztító, amorf káosz örvénylése az, ami a már teljesen szétroncsolt „család-lény” helyén látható. Mert ahová születik, ott vagy fizikailag sincsenek olyan oktatási-nevelési intézmények, ahol a közösség kulturális hagyományai mentén „építenék be” az embergyereket a felnőttek világába, vagy ha vannak is, a család nélkül már elvadult gyermek e számára börtönként értelmeződő iszonyat (vagyis az iskola) csak a ketrecbe zárt kölyökállat vergődését hozza magával. Hiszen ha mindezek nyomán a felnövő gyerek munkába állása következne, akkor csak egy kettős „nincs” vicsorog egymásra. Mert nincs munkahely általában sem, „hőszűknek” meg különösen nem, honnan is lenne?! És nincs szemernyi késztetés az elemi szocializáltságot is nélkülöző vadócban sem arra, hogy megértse, becsületes munka nélkül nincs emberi élet. (Ráadásul nem tévedünk nagyot, ha úgy véljük, hogy a „jólét csak a becsületes munkából ered” szintén keresztényi igazságára ma már a (még egészen) nem elvadult többség is csak gúnyos ajakbiggyesztéssel válaszol.)

És vajon mindezek után hihető-e komolyan, hogy a család, az iskola és a munka világának hosszú, bonyolult és összehangolt folyamataiból eleve kizárt lény valaha is beilleszthető lesz az emberi világba. Mert ha nem, akkor egész élete csak egyetlen szenvedésfolyam lesz, magának és környezetének egyaránt. A Maugli történetének alapot adó esetek drámaian bizonyítják például még azt is, hogy ha a nem emberek között felnevelkedő kisgyerek időben nem kapja meg a tagolt beszéd és a felegyenesedve járás alapvető impulzusait (és a vadonban hogyan és

honnan is kapná meg?), akkor ezt később már semmilyen módon nem képes elsajátítani.

Genetikailag tehát a Homo sapiens egy példánya lesz ugyan, de életének valós tartalmait illetően még az emberszabású (hominida) szintet sem éri el. A világ számos pontján tízéves gyilkológépként „üzemeltetett” gyerekkatonák a drámai szimbólumai mindennek.

Magyarországot a '90-es években néhány szépelgő liberális szociológus féltette a

„latin-amerikanizálódástól”. Nos, örömmel jelenthetjük: ettől már nem kell félnünk. Ahová ugyanis a legrosszabb helyzetben lévő egy-másfél millió ember süllyedt, az nem Latin-Amerika, hanem Afrika. Hab a tortán, hogy az e népesség felét kitevő cigányságért most könnyeket hullató liberális elit volt az értelmi szerzője és cinikus kivitelezője annak a rendszerváltás nevű pusztításnak, ami az országot és benne a legkiszolgáltatottabbakat ide juttatta. A cigányságnak és a nem cigány magyarságnak végre fel kellene ismernie, hogy pontosan ezek az erők vezetik meg (egymás ellen!) őket most is, közben pukkadoznak a röhögéstől, és vidáman dudorásszák a régi kuruc nótát: „Vezetted magadat szem-bekötve, vakon, / Elfajult testvéridtől csinált áll-utakon”. És ez, mint a parlamenti csata is mutatja, egészen addig lesz így, amíg hagyjuk.

Bogár László